

Szegedi Ítéltábla
Bf.II.560/2011/4.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2012. április 19. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

A testi sértés büntettének kísérlete miatt I.r. vádlott ÉS TÁRSA ellen indított büntetőügyben a **Csongrád Megyei Bíróság** 2011. október 19. napján kihirdetett **3.B.511/2011/11.** számú ítéletének I. r. vádlottra vonatkozó részét

h e l y b e n h a g y j a

azzal, hogy megállapítja, hogy az I. r. vádlott cselekménye a Btk. 170. § (1) és (2) bekezdése alapján minősül,
továbbá a bűnjelek nyilvántartási száma helyesen: Bjk. **261/2011.**

Kötelezi az I. r. vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **3.000.-(háromezer) Ft** büntügyi költség megfizetésére az államnak, a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott bűnösségét a Btk. 170. § (2) bekezdésébe ütköző testi büntettének kísérletében állapította meg. Ezért 1 év, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett börtönre ítélte. Rendelkezett a bűnjelekről és a büntügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezéseket jelentettek be:

- az ügyész az I. r. vádlott terhére, egyrészt a vádtól eltérő tényállás és minősítés megállapítása miatt, életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletében való

bűnösségének megállapítása és végrehajtandó börtönbüntetés, valamint közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása érdekében,

- az I. r. vádlott és védője egyezően a cselekmény eltérő minősítése, könnyű testi sértés vétségének megállapítása és erre tekintettel magánindítvány hiánya okából az eljárás megszüntetése végett.

A fellebbviteli főügyészség átiratában az I. r. vádlott terhére bejelentett fellebbezést annak indokaival együtt fenntartotta. Álláspontja szerint a nyomozás során kirendelt és az elsőfokú bíróság által is meghallgatott igazságügyi orvosszakértő alap- és kiegészítő szakvéleménye több tekintetben is ellentmondásos, amiket az elsőfokú bíróság a szakértő tárgyaláson fogatosított meghallgatásával sem oldott fel. Ezért az ügyész indítványozta, hogy a másodfokú bíróság rendeljen ki új igazságügyi orvosszakértőt arra vonatkozóan, hogy az I. r. vádlott által használt hámfa alkalmas-e az életveszélyt okozó sérülés megvalósítására. Amennyiben a szakértői vélemények között ellentmondás merül fel, úgy a szakértőket tárgyaláson hallgassa meg és szükség esetén hallgassa ki az I. r. vádlottat, valamint tanúként a jogerősen elítélt II. r. terheltet is.

A fellebbezési nyilvános ülésen jelenlévő ügyész a bizonyítási indítványát fenntartotta.

Ezt az indítványt a másodfokú bíróság a tárgyalás előkészítése során hozott Bf. 3. sorszámú végzésével elutasította.

A nyilvános ülésen az ügyész az I. r. vádlott terhére bejelentett fellebbezést azonos tartalommal fenntartotta. Álláspontja szerint az I. r. vádlott által használt kocsihúzó hámfa súlya, mérete, anyaga és annak kialakítása (középütt fémrésszel van megerősítve) alkalmas arra, hogy azzal a sértettnek akár életveszélyes sérülést is okozzon az elkövető. Az ügyészi vélemény szerint a konkrét ügyben ez bekövetkezhetett volna akkor, ha a sértett elhajol, elmozdul az ütés irányából és más testrészén éri a behatás. Az ügyész kifejtette, hogy a bűncselekmény megállapításához elegendő, ha az eredményre, mint a bűncselekményt súlyosabban minősítő körülményre az elkövetőnek csupán a gondatlansága terjed ki. A bűncselekmény megállapításához az szükséges, hogy az elkövető szándéka testi sértés okozására irányuljon és elegendő azt tudnia, hogy az általa alkalmazott eszköz és bántalmazott testtájék támadása esetén fennáll akár az életveszélyes sérülés bekövetkezésének a lehetősége. Indítványozta a súlyosító körülmények kiegészítését azzal, hogy az I. r. vádlott volt a történések kezdeményezője.

Mindezek alapján azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság helyes ténybeli következtetéssel állapítsa meg, hogy az I. r. vádlott az életveszélyt okozó testi sértés

büntették kísérletét követte el, ezért vele szemben a másodfokú bíróság végrehajtandó börtönbüntetést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabjon ki.

A védő elsődlegesen magánindítvány hiánya okából az eljárás megszüntetését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság téves következtetést vont le a cselekmény jogi minősítésére. Ezt azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság bár elfogadta a szakértőnek azt a véleményét, mely szerint az I. r. vádlott cselekvősege nem volt alkalmas életveszélyes sérülés előidézésére, ugyanakkor logikailag tévedett, amikor azt állapította meg, hogy ez a magatartás a súlyos testi sértés kísérletét valósította meg. A védő álláspontja szerint ugyanis a helyes logikai következtetés a szakértői véleményre figyelemmel az lett volna, hogy az I. r. vádlott magatartása legfeljebb a könnyű testi sértés vétségét valósította meg és tekintettel arra, hogy a II. r. vádlott az eljárás során magánindítványt nem terjesztett elő, ezért annak hiányában az eljárás megszüntetésének van helye.

Másodlagosan az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az I. r. vádlott mindenben csatlakozott védőjéhez.

A fellebbezések alaptalanok.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva - a Be. 349. § (1) bekezdésében írt korlátok között - az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint folytatta le. Ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve beszerezett és megvizsgált minden olyan bizonyítékot, ami a megalapozott tényállás és a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapításához szükséges. Az elsőfokú bíróság is észlelte a nyomozás során beszerezett alap- és kiegészítő orvosszakértői vélemény közötti ellentmondást, ezért az igazságügyi orvosszakértőt a tárgyaláson is meghallgatta. A másodfokú bíróság - az ügyészi állásponttal ellentétben - azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a szakértő tárgyalási meghallgatásával feloldotta a nyomozás során előterjesztett szakvélemények közötti ellentmondást. Ezért szükségtelennek tartotta további bizonyítás felvételét, így újabb igazságügyi orvosszakértő kirendelését, esetlegesen a szakértők, az I. r. vádlott, illetve tanúként a II. r. terhelt újabb kihallgatását.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás irányadó volt a másodfokú eljárás során, azt kizárólag annyiban helyesbítette a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítélet 4. oldal 5. bekezdésében írtakat a tényállásból az indokolásba utalta. Az elkövető tudattartalmát érintő - jogi fogalmak formájában megjelenő - következtetések a jogi értékelés körébe tartoznak, miután nem ténymegállapítások (BH 2005. 167.).

Az irányadó tényállás szerint az I. r. vádlott a 19 cm átmérőjű, 112 cm hosszúságú, 2,15 kg súlyú fából készült, középső részén vastartóval felszerelt szekérhúzásra alkalmas hámfával egy alkalommal, a középezt meg nem haladó erővel, fentről lefelé irányuló mozdulattal ütötte meg a II. vádlott fejének fejtető részét.

A szakértői vélemény és a szakértő tárgyalási nyilatkozata szerint is az eszköz objektíve alkalmas akár életveszélyes sérülés okozására is.

A tárgyaláson azonban a szakértő határozott nyilatkozatot tett arra nézve, hogy figyelemmel az okozott sérülés jellegére, abból egyértelműen az a következtetés vonható le, hogy az I. r. vádlott által alkalmazott erőbehatás legfeljebb közepes erejű volt. Töretlen a bírói gyakorlat abban, hogy az elkövető szándékára nem elegendő pusztán az általa alkalmazott eszközből, vagy a célzott testtájékból következtetést levonni. A konkrét ügyben az I. r. vádlott által alkalmazott erőnek hangsúlyos jelentősége van a cselekmény minősítését illetően, hiszen az alkalmazott erőbehatás nem a vádlottól független, rajta kívül álló körülménytől függött. Ez olyan akaratlagos, a vádlott által meghatározott körülmény, amiből a vádlott szándékára vonható le megalapozott következtetés.

A szakértő abban is határozottan nyilatkozott, hogy ez a vádlotti erőbehatás a fejtetőn életveszélyt okozó sérülés előidézésére nem volt alkalmas. A szakértő tárgyalási nyilatkozata kiterjedt arra is, hogy a hámfa vassal megerősített része olyan helyen volt, ami a konkrét ügyben nem érte, nem érhetett el a sértett fejét.

Ezért az ítéletábra alaptalannak tartotta az ügyésznek az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének megállapítására irányuló fellebbezését. A teljesség érdekében jegyzi meg az ítéletábra, hogy a konkrét ügyben a testi épség elleni bűncselekmény kísérlete miatt emelt vádat az ügyészség. Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete csak abban az esetben állapítható meg, ha az eredmény bekövetkezésének a lehetőségére az elkövetőnek legalább az eshetőleges szándéka kiterjedt. Az ügyészi állásponttal ellentétben tehát nem elegendő a kísérlet megállapításához ha az eredmény tekintetében az elkövetőnek csak a gondatlansága áll fenn.

Nem osztotta azonban az ítéletábra a védelmi fellebbezést sem. A szakértő szerint életveszélyes sérülés a fejtetőn nagyobb erőbehatás eredményeként jöhetett volna csak létre, más testtájékon, pl. a halántékon ugyanezen erőbehatás mellett pedig más ütési mechanizmus esetén. Ugyanakkor az alkalmazott eszköz és az I. r. vádlott által kifejtett erő alkalmas arra, hogy az orron, az arcon, a felső végtagokon súlyos, 8 napon túl gyógyuló sérüléseket okozzon. Ez bekövetkezhett volna abban az esetben, ha a sértett pl. a kezét védekezésésként felemeli. Ilyen eredmény bekövetkezésével az I.

r. vádlottnak is számolnia kellett, de eziránt közömbös maradt, azaz az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az I. r. vádlott a súlyos testi sértés büntettének kísérletét valósította meg.

A szakértői vélemény lényegét összegezve az állapítható meg, hogy míg az életveszélyes sérülés elmaradása a vádlott szándékán, addig a súlyos sérülés elmaradása a véletlenül múlt.

A megalapozott tényállásból tehát az elsőfokú bíróság helyesen következtetett az I. r. vádlott bűnösségére és a bűncselekményét helyesen minősítette, jogszabályi hivatkozása az ítélet rendelkező részét illetően azonban helyesbítésre szorult. Míg ítéletének jogi indokolásában helyesen hívta fel a Btk. 170. (1) bekezdését is, addig ez a jogszabályi hivatkozása az ítélet rendelkező részéből kimaradt. A Btk. 170. § (1) bekezdése tartalmazza ugyanis a testi alapesetét, a (2) bekezdés ennek minősített esete. Ezért a másodfokú bíróság a 61. BKv. 3. pontjára is figyelemmel megállapította, hogy az I. r. vádlott cselekménye a Btk. 170. § (1) és (2) bekezdése alapján minősül.

A bűnösségi körülményeket a másodfokú bíróság azzal egészítette ki, hogy további súlyosító körülményként értékelte azt, hogy az I. r. vádlott volt az eseménysor kezdeményezője. A többszörösen büntetett előélet is nyilvánvalóan az I. r. vádlott terhére értékelendő (az elsőfokú ítélet elírás folytán II. r. vádlottat tartalmaz).

(Itt helyesbíti a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 7. oldal 2. bekezdésének második részét akként, hogy az helyesen "a II. r. vádlott **fejére** mért maximum közepes erejű ütés".)

Az egyébként helyesen számba vett bűnösségi körülmények alapján az elsőfokú bíróság a bűncselekmény tárgyi súlyával is arányban álló büntetést szabott ki. Az enyhítő körülmények nyomatékára figyelemmel az ítélőtábla sem tartotta szükségesnek a szabadságvesztés végrehajtását. A 3 év próbaidő kellő visszatartó erővel szolgál ahhoz, hogy az I. r. vádlott a jövőben ne kövessen el újabb bűncselekményt.

Az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően rendelkezett a bűnjelekről is, azonban tévesen a megyei főügyészség bűnjelszámát tüntette fel az ítéletben. Ezért azt a másodfokú bíróság a rendelkező részben írtak szerint helyesbítette.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla a fellebbezéseket alaptalanoknak tartotta, de az elsőfokú ítélet fellebbezésekkel megtámadott részét hivatalból is felülbírálván, azt a rendelkező részben írtak szerint pontosítva a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. r. vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Be. 338. § (1) bekezdésére is - kötelezte a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

A végzés ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2012. április 19.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k. a tanács elnöke, Dr. Cserhádi Ágota s.k. a tanács tagja, előadó, Dr. Mezőlaki Erik s.k. a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.560/2011/4. számú végzése és a Csongrád Megyei Bíróság 3.B.511/2011/11. számú ítéletének az I. r. vádlottra vonatkozó része a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Szeged, 2012. április 19.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k. a tanács elnöke